

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣ

I

ΠΑΡΧΟΥΝ τάφοι οί όποιοί άξίζου μίαν ζώνη.
Υπάρχου νεκροί οί όποιοί ζωντανεύου ένα κό-
σμον φανταστικό, ζώντα ύπέρ τούς ζώντα.

II

Η νεότης του διέρρευσε εν άθλητισμῳ. Τό
αίμα έσφυζε, τό πνεύμα ήνθει, ό όργανισμός
έμεινετο. Αί οικογενειακάί συναθροίσεις είχον
έν τῳ προσώπῳ του τόν έξοχώτερον μίμον. Ένε-
ψυχου τούς πλέον άπογοητευμένους μ' ένα χαριτωμένο λόγον, έφαιδρνε
τούς μάλλον μελαγχολικούς με μίαν μίμηση, με μίαν σάτυραν.

Μίαν πρωίαν άφήκε τήν πάτριον. Ό ζήλος τής μαθήσεως τόν έφε-
ρεν εις τό κέντρον τής πνευματικής ζωής. Εις Παρισίους.

Έκει μετέβη, και αυτός ό ζωοδότης, δέν εξητλήθη εις διασκεδάσεις,
άλλ' ήσχολήθη εις τήν Έπιστήμη. Τόσον δέ τήν ένεστερνίσθη, ώστε ή
Έπιστήμη έπλουτίσθη διά μιās έφευρέσεως του πολυτίμου, ήτις τῳ
έξησφάλισε συμπαθέστατον όνομα εις τās δέλτους τής Ιατρικής.

Άλλά τήν έπιστημονικήν ήρεμίν σάλπιγγ' μυριόστομος έάραξεν. Η
Έλλάς άπεδύετο εις ένοπλον άγώνα. Έκάλει τ' άπανταχού τέκνα της
ύπό τās σημαίας.

Αυτός, άμέσως άνεπλήχθη. Έγκατέλειψε τήν έπιστήμην και έρριφθη
εις τήν εξιπρητέτησιν τής πατρίδος. Κατέτασσεν έθελοντάς, ειργάσθη
διά τό σῶμα, μεθ' οὔ θά κατήρχετο παρά τās Θεσσαλικάς σύνορα. Και
ήγεϊτο διαδηλώσεων και τό Έλλην. έν Παρισίους προξενείον δέν είχε
γωνίση ένθουσιαστώδεστερον Έλληνα. Άλλ' ό ένθουσιασμός δυστυχῶς δέν
κατίσχυσε. Νόσος άπηνής έν αὐτῇ τῇ στιγμή τής δράσεως και ένεκεν αὐ-
τῆς τόν προσέβαλε. Και άνέκυψε τό έργον του και τῳ έρριψε τās σπέρ-
ματα τῳ θανάτου. Και ήλθεν έδῶ, έτοιμοθάνατος, και ήδελφώθη ό πό-
νος του με τής Πατρίδος τήν ήτταν, και επάλαισε καρτερικῶς πρὸς τόν
θάνατον, ὄν προησθάνθη, αλλά δέν έφοβήθη. Η διάνοιά του, ή τόσον
εύρεϊα, έσκοτίσθη. Η καρδία του, ή τόσον άνοικτή, έρράγη. Και αυτός
ό άθλητικός, ό φρονηματίας, διά τόν όποιον Πατρίς και Έπιστήμη ήσαν
συνώνυμα, έν μαρτυρίῳ ένεκράθη, τās δύο αὐτά είδῶλα περικλείων. . . .

Και τόν είδα έν τῳ ναῳ έν μέσῳ δωδεκῶδος λαμπάδων, τόν παρθέ-
νον τήν ψυχῆν και τό πνεύμα, και παρακλιεύρω τόν δύσμοιρον πατέρα,
θάπτοντα έν τοιαύτῃ χρυσῇ ήλικίῳ και άλλο τέκνον, και έφαντασθη
τόν πόνον τῳ ξενιτευμένῳ άδελφῳ, τῳ ποιητικωτάτου και έν τῳ ίδίῳ
άλλγει, και τῆς άλλης άτυχῆς οικογενείας τās σιγηλά δάκρυα, και έννόησα
πόσον άδίκως διαμοιράζεται έν τῇ γῇ ή ζωῇ, και τί άπώλεσε η Έπι-
στήμη, τί ή Πατρίς, διά τῳ θανάτου τῳ Αναστασίου Φιλαδέλφεως.

